

אורי אבנרי

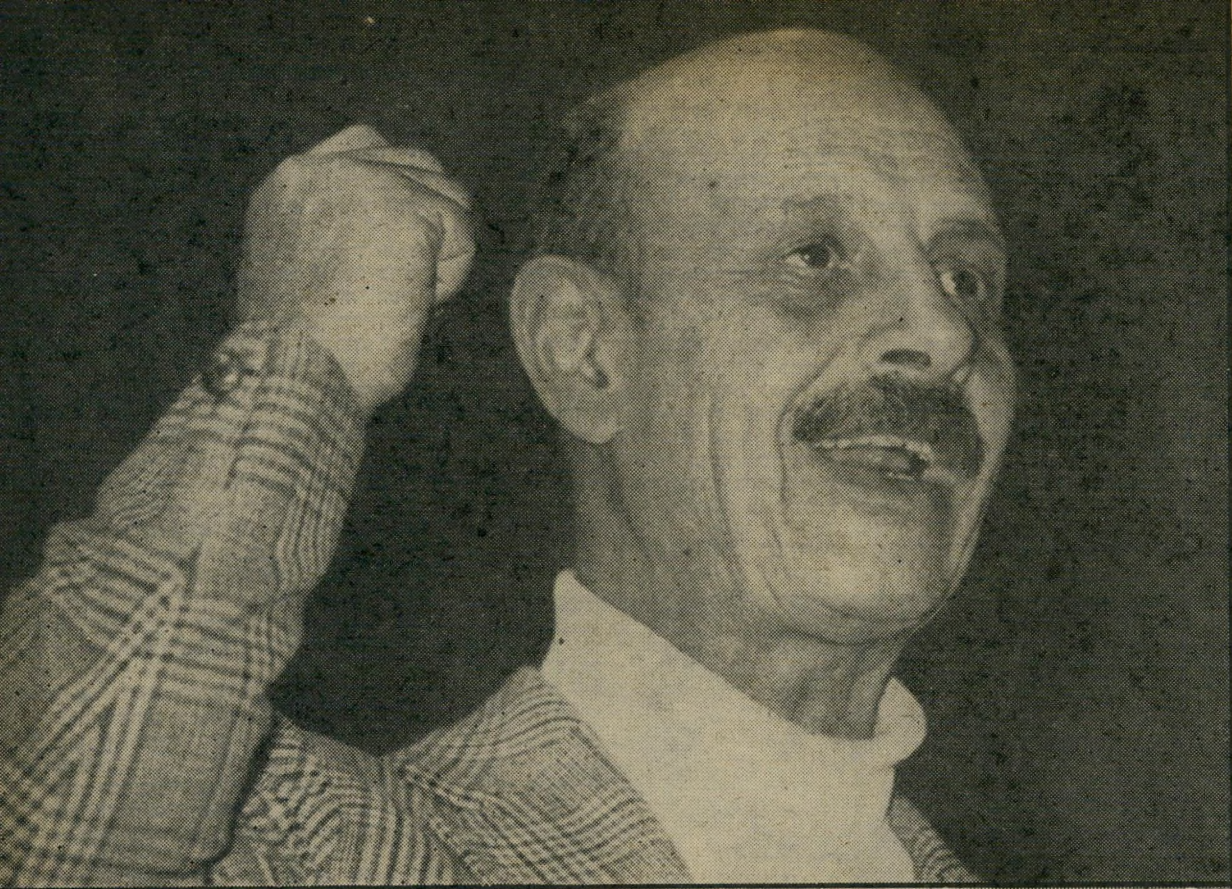
"הסיסמה אשר בראש הגיליון מחייבת אותנו לכתוב, בלי מורא, בלי משוא פנים. חוששני שהפעם לא אוכל להגיש את הסיסמה במלואה. מאמר זה נכתב במורא."

"לא-פעם דרכנו על היבלות של שלי-טים רבי-כוח, רודנים קטנים וגדולים, שפעלו במחשך. אולם כל אלה היו כאיך וכאפס בהשוואה לאנשים שעל יבלי-תיהם אנו עומדים לדרוך בשורות הבאות. אבא הושי הוא חובב פרובינציאלי * כל מנגנון המישטרה, העומד לרשות עמוס בן-גוריון ** הוא ככיתת-הג"א - בהשוואה לקבוצה אשר עליה מדובר הפעם."

"כי זוהי קבוצה שאין לה שם ואין לה כתובת, המחזיקה בידיה את מיטב כוח המחץ והלחץ של המדינה - מבלי להיות קיימת כלל."

"זוהי האגודה שאין לה פינסק-חבר ותקנות, החסרה מיפקדה ומטה-מיב-צעים - אבל הפועלת בתיאום מופתי ואינסטינקטיבי בכל החזיתות."

"זוהי הכיתה האלמונית שרבים חו-ששים מפניה, אך שאיש אינו מעז לדבר עליה, שגם חברי-הממשלה ומנהיגי המיפ-גות משוחחים עליה בקול נמוך, מחוץ לטווח כל מכשירי-ההאזנה האפשריים. אפשר לכתוב עליה בלי משוא-פנים. אבל אי-אפשר לכתוב עליה בלי פחד."

הד תוקמטור

בן-גוריון, משה דיין, שימעון פרס וחי-ב-ריהם גויסה למשימה. כאשר פורסם המאמר, היה כל זה חבוי עדיין בניבכי העתיד. המאמר היכה את קוראיו בתדהמה. העניין כולו ניראה, בר-גע הראשון, כפרי דימיון חולני. הגילויים על ההצעות להקמת דיקטטורה של בן-גוריון נשמעו כהמצאות בלתי-סבירות. אך יותר מכל הדחים שמו של אדם אחר, שהוזכר כמו שעשוי למלא תפקיד מרכזי בתוכנית להקמת דיקטטורה בישראל: ייגאל ידין.

כל אנשי המלך

כתבה זיהתה שישה אנשים חזרי-בום, כשותפים בצורה זו או אחרת לתוכניות השונות להפיכת המישטר הד-מקראטי. הושמטו מן הרשימה שני אנשים שהצנזורה לא איפשרה את פירסום שמר-תיהם. לצידם הוזכרו בכתבה כמה זכמה אנשים פחות-חשובים.

הנעלמים, שדוחם ריחפה על פני הכי-תבה, מבלי שהוזכרו בפירוט:

● משה דיין, שכיהן או כרמטכ"ל הצנוורה הצבאית, שעמדה לפקודתו. לא איפשרה את פירסום שמו בכתבה שדיברה על קנוניה פוליטית. נאמר עליו רק ברמז: "לא פעם ניסה (בן-גוריון) להרחיק את האיש המסוכן ביותר שבחבורתו". ואכן: בן-גוריון שקל כמה פעמים את פיטורי דיין, כאשר נסתבר לו כי זה שיגר את צה"ל לפעולות שלא אושרו עלידי בן-גוריון, או שאושרו בממדים קטנים הרבה יותר.

● איסר הראל, או הממונה על שיי-רותי-הביטחון, שהעמיד את שירות-הביטי-חן-הכללי לרשות כל הקנוניות המיפלג-תיות והאישיות של בן-גוריון. באותם הי-מים אסור היה להזכיר אף ברמז את עצם קיומו של הש"ב, והעולם הזה המציא את המונח "מנגנון-החושך" כדי לעקוף איסור זה.

לעומת שני נעלמים אלה, גילה העולם הזה שישה שמות:

● אהוד אבריאלי, או איש-אמונו מס' 1 של בן-גוריון ויועצו העיקרי. כעבור שנים גילה בן-גוריון עצמו כי אבריאלי הציע לו, בראשית 1955, בשם קבוצת

ראשונה נאמרו בו בפה-מלא דברים, שעד-כה עברו רק בלחש בקרב חוג קטן של יודעי-דבר בצמרת המדינה. המאמר העי-מיד את הציבור הישראלי, ובראש-יוראש-ר נה את מנהיגי מפא"י, על הסכנה הגדור-לה המאיימת על המישטר הדמוקראטי. כך החלה ההתארגנות הנגדית, שהפילה בסור-פו של דבר את בן-גוריון.

מיבצע-סיני, שתוכנן ובוצע ב-1956, מאחרי גבה של הממשלה ובלי ידיעת הש-רים וראשי המיפלגות, אישר את נכונות הדברים. פרשת-לבון הגדולה של 1960/61 העמידה את המדינה כולה על חומרת הסכנה. ב-1963 הודח בן-גוריון על-ידי ראשי מפא"י, שמטרתם העיקרית היתה למנוע בעד בן-גוריון להעביר את השילטון לידי נערי-החצר שלו.

תגובת בן-גוריון באה ב-1965: הפילוג במפא"י והקמת רפ"י, שנועדה לסלק את מפא"י מן השילטון. מיבצע זה נכשל, בי-בחירות, שבהן זכתה רפ"י בעשרה מנ-דאטים בלבד, למרות שכל יוקרתם של

הממשלה, ולמסור את מישר-החוק לגול-דה מאיר. משה דיין ערך את פעולות-הי-תגמול שלו, בעוצמה גוברת והולכת. מאחורי-הקלעים התנהלו המגעים לאירגון הקנונייה הביגלאומית שהסתיימה במיב-צע-קדש - אך איש עדיין לא ידע על כך.

שער גליון העולם הזה (976) נשא את תצלמו של דויד בן-גוריון, ואת הכותרת: "דיקטטורה בדרך?" השער התייחס לכי-תבה המרכזית בגיליון, שנשאה את הכור-תרת "שילטון הצללים".

המאמר גילה לראשונה עובדה, שהטילה את ציחה על כל השנים הבאות: שבחכותו של דויד בן-גוריון התגבשה לתפוס בעזרתו את השילטון במדינה.

במאמר זהו חברי קבוצת-החצר, נחשפו כמה מתוכניותיהם והובאה אזהרה חמורה ביותר על העתיד להתרחש. חשיבות המאמר היתה נעוצה בכך של-

במילים אלה נתח מאמר של העולם הזה שפורסם לפני 21 שנים, בסוף יוני 1956. היה זה אחד המאמרים ש"עשו היס"טוריה".

באותם הימים הגיע שילטון-היחיד של דויד בן-גוריון לשיאו. שבועות אחדים לפי-ניכך הצליח לסלק את משה שרת מן

אבא חושי היה ראש-העירייה והדיק-טור המקומי של חיפה. ב-1955 פירסם העולם הזה סידרת גילויים על מישטר השוחד והטרור ב"חשויסטאג", שהיתה פרי חקירתו של ברוך נאדל. במהלך הפירסור-מים הוטמנו שתי פצצות במערכת ובדפוס של העולם הזה, ונפצע עובד.

** עמוס בן-גוריון, בנו של דויד, אז סגן המפקח הכללי של המישטרה, עמד במרכז סידרת-גילויים של העולם הזה בסוף 1955. הפירסומים התפתחו לממדי-ענק, ואחרי מישפט סנסציוני הודחה כל צמרת המישטרה. היתה זאת אחת המפלות הגדולות של מישטר בן-גוריון.

המועמדים הראשונים לדרגות המלך		
אלה הם כנראה מן		

